

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **R.Hero property, s.r.o.**, se sídlem v Mikulově, Zámecká 47/11, proti žalovanému: **Městský úřad v Mikulově, Odbor stavebního a životního prostředí**, se sídlem v Mikulově, Náměstí 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívající v nepřerušení řízení o odstranění stavby zahájeného dne 16. 12. 2013

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Návrhem na zahájení řízení, označeném jako žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ze dne 12. 11. 2013, se žalobcem domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zavázal žalovaného vydat souhlas s provedením stavebního záměru ohlášeného žalobcem dne 18. 7. 2013.

Na základě výzvy soudu učiněné usnesením ze dne 21. 11. 2014, č. j. 30 A 107/2013 – 59 na odstranění vad předmětné žaloby žalobce uvedl, že se původním návrhem na zahájení

řízení domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného v režimu ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) s tím, že žalovaný byl povinen na základě ohlášení udržovacích prací, které mělo veškeré zákonné náležitosti, vydat podle ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona souhlas s provedením ohlášení stavebního záměr, příp. postupovat podle § 107 téhož zákona; žalovaný však ve věci ohlášení udržovacích prací nečinil a nevydal žádné rozhodnutí, což žalobce považuje za nezákonný zásah (dále jen „zásah II.“). Mimoto spatřuje žalobce nezákonný zásah v ignorování a protiprávní reakci žalovaného na upozornění na nezákonné provedení stavebních úprav na sousední nemovitosti realizovaných v letech 2008 – 2009 (dále jen „zásah I.“) a postupu od zahájení řízení o odstranění stavby, tj. od 16. 12. 2013, kdy zásah spatřuje v samotném zahájení řízení o odstranění stavby vzdor tomu, že bylo podáno řádné ohlášení („zásah III.“) a v tom, že žalovaný toto řízení nepřerušil podle § 129 odst. 2 stavebního zákona (dále jen „zásah IV.“). Uvedení členění jednotlivých žalob (zásah I, zásah II, zásah III a zásah IV) vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9 As 137/2015-30 a je pro zdejší soud závazné.

Usnesením ze dne 19. 12. 2015, č. j. 30 A 107/2013 – 97 Krajský soud v Brně vyloučil k samostatnému řízení tři nové žaloby vyplývající z doplňujícího procesního podání žalobce ze dne 12. 1. 2015. Ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 107/2013 je nadále vedeno řízení o původní žalobě ze dne 12. 11. 2013. Ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 14/2016 je vedeno řízení zahájené doplňujícím procesním podáním žalobce ze dne 12. 1. 2015 o ochraně před nezákonným zásahem žalovaného spočívající v ignorování a protiprávní reakci žalovaného na upozornění na nezákonné provedení stavebních úprav na nemovitosti č. p. X, umístěné na parcele č. 66 v k. ú. Mikulov na Moravě, realizovaných v letech 2008 – 2009. V řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 15/2016 je projednávána žaloba vyplývající z procesního podání žalobce ze dne 12. 1. 2015 v řízení o ochraně před nezákonným zásahem žalovaného spočívající v zahájení řízení dne 16. 12. 2013 o odstranění nepovolené stavby. V řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 16/2016 je vedena žaloba vyplývající z procesního podání žalobce ze dne 12. 1. 2015 – jedná se o řízení o ochraně před nezákonným zásahem žalovaného spočívající v nepřerušení řízení o odstranění stavby zahájeného dne 16. 12. 2013.

V nyní projednávané věci (30 A 16/2016) je řešena žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívající v nepřerušení řízení o odstranění stavby zahájeného dne 16. 12. 2013.

Předmětem tohoto soudního řízení je tedy žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle ust. § 82 a násl. s.ř.s., který žalobce spatřuje v nepřerušení řízení o odstranění stavby provedené bez opatření stavebního úřadu, nazvané: „udržovací práce rodinného domu č. p. X“ na pozemku p. č. 68 v k. ú. Mikulov na Moravě.

II. Obsah žaloby

Ve vztahu k nyní soudem řešenému předmětu řízení žalobce tvrdil, že dne 16. 12. 2013 žalovaný zahájil řízení o odstranění nepovolené stavby, přičemž ovšem zde nebyl dán důvod pro její zahájení, neboť udržovací práce měly být povoleny (ohlášení splňovalo veškeré

formální náležitosti, včetně potřebných závazných stanovisek vydaných podle zákona č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči) a řízení tak mělo být zastaveno. I kdyby žalobce provedl udržovací práce bez opatření stavebního úřadu, měl žalovaný na veškerá podání žalobce nahlížet v duchu § 129 odst. 2 věta druhá zákona č. 183/2006 Sb. stavebního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Od zahájení řízení proto žalovaný nepostupuje podle platné legislativy a svým nezákonným zásahem znemožňuje žalobci činit jakékoliv kroky spojené s prováděním udržovacích prací na předmětné nemovitosti. Žalobce se domáhal vydání rozsudku, kterým by soud určil, že provedený zásah žalovaného je nezákonný a dále se domáhal, aby soud žalovanému uložil, aby nepokračoval v porušování žalobcových práv.

V doplňujícím procesním podání ze dne 22. 2. 2016 žalobce uvedl, že se o zásahu dozvěděl dne 20. 12. 2013 a následně zaslal žalovanému žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 17. 1. 2014 zaslal žalovanému doplnění svého podání, kterým dřívější podání upřesňoval. Následně zaslal žalobce Krajskému úřadu Jihomoravského kraje žádost ze dne 20. 5. 2014, v jejímž rámci žádal, aby nadřízený správní orgán posoudil postup žalovaného vůči žalobci. Krajský úřad Jihomoravského kraje však žalobci nevyhověl. Nezákonnost postupu žalovaného spatřuje žalobce v tom, že ačkoliv má žalovaný k dispozici všechny podklady pro legalizaci předmětných udržovacích prací, namísto toho, aby řádně prošetřil existující stav, příp. si některé skutečnosti nechal doložit, zahájil řízení o odstranění stavby (provedených udržovacích prací) zjevně bezdůvodně a způsobem, který žalobce krátí na jeho právech, žalovaný se dopouští takových omylů, že doručení do své datové schránky nepovažuje za písemný právní úkon, vyžaduje podání na formulářích, které nejsou pro daný účel určeny apod. Žalovaný navíc vytvořil stav právní nejistoty, který dopadá i na nájemníka žalobce a ohrožuje trvání nájemní smlouvy, která se vztahuje k předmětné budově.

Již v polovině roku 2012 žalobce řádně učinil ohlášení udržovacích prací na nemovitosti – budově č. p. X ústním ohlášením pracovníci Městského úřadu Mikulov. Dne 17. 7. 2013 bylo žalobci při osobní návštěvě sděleno, že žalovaný posledně citované podání neeviduje. Proto zaslal žalobce žalovanému dne 18. 7. a 19. 7. 2013 ohlášení udržovacích prací na předmětné nemovité kulturní památce s dalším doplněním, jakož i doplnění ohlášení udržovacích prací včetně všech příloh, ve smyslu ust. § 105 odst. 7 stavebního zákona. Žalobce následně obdržel od žalovaného sdělení č. 686/2013, v němž bylo oznámeno, že ohlášení udržovacích prací nemělo předepsané náležitosti uvedené v ust. § 36 odst. 4 správního řádu a nebylo podáno na předepsaném formuláři podle ust. § 18a vyhlášky č. 503/2006 Sb. a nebyly k němu doloženy přílohy uvedené v ust. § 105 odst. 7 stavebního zákona. V případě odkazu na ust. § 36 odst. 4 správního řádu se zřejmě jedná jen o omyl v psaní, správně mělo být označeno ust. § 37 odst. 4 citovaného zákona. Podání z 18. a 19. 7. 2013 byla zaslána prostřednictvím datové schránky a tímto způsobem i řádně doručena. Podání učiněné prostřednictvím datové schránky má však stejné účinky jako podání učiněné písemně a podepsané. Druhou údajnou vadou žalobcova ohlášení udržovacích prací má být jeho nepodání na předepsaném formuláři podle ust. § 18a vyhlášky č. 503/2006 Sb. Působnost dotčené vyhlášky se však na předmětné ohlášení udržovacích prací na kulturní památce očividně nevztahuje. Poslední údajnou vadou ohlášení udržovacích prací má být nedoložení požadovaných příloh ve smyslu ust. § 105 odst. 7 stavebního zákona. Toto se však nezakládá na skutečnosti, neboť veškeré přílohy byly žalovanému řádně doloženy. Sdělení žalovaného č. 686/2013 ze dne 25. 7. 2013 a celý postup

žalovaného shora vylíčený považuje žalobce za nesprávný. Žalovaný neustále a zcela v rozporu se zákonem vydává ve věci pouhá sdělení podle § 154-158 správního řádu. Tímto jednáním znemožňuje žalobci využít instituty řádných i mimořádných opravných prostředků. Jediná možná ochrana před uvedenou formou postupu žalovaného je zásahová žaloba.

Dne 26. 11. 2013 proběhlo ústní jednání spojené s místním šetřením, jehož předmětem byla kontrolní prohlídka prošetření ohlašovacích stavebních prací. V rámci této kontrolní prohlídky bylo zjištěno, že ohlašované práce byly již provedeny, a to řádně v souladu se všemi výše uvedenými náležitostmi. Ze sdělení žalovaného č. 1452/2013 vyplývá, že jediným důvodem k nevydání povolení ohlášení udržovacích prací je skutečnost, že práce již byly provedeny. A contrario z toho vyplývá, že formální náležitosti ohlášení byly splněny a v případě, že by ohlášené práce nebyly již provedeny, žalovaný by je měl povolit, a to formou příslušného souhlasu. Řízení o odstranění nepovolené stavby by mělo být zastaveno. Jednání žalovaného je vůči žalobci diskriminační, žalovaný nepostupuje podle závazné veřejnoprávní zásady, že ve styku s úřadem při rozhodování o uložení jakékoliv sankce je třeba rozhodovat ve prospěch strany, které sankce hrozí. Také vymáhání paušální částky nákladů správního řízení v částce 1 000 Kč ještě před skončením správního řízení je zcela neobvyklé.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že soudu předložil kompletní správní spis ve věci ohlášení udržovacích prací na předmětné nemovitosti vedený pod sp. zn. STZI/19047/2013/CIZM včetně vyjádření k žalobě vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 107/2013.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Jak bylo shora již uvedeno, předmětem soudního řízení je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle ust. § 82 a násl. s.ř.s., který žalobce spatřuje v nepřerušení řízení o odstranění nepovolené předmětné stavby provedené bez opatření stavebního úřadu, nazvané „udržovací práce rodinného domu č. p. X“ na pozemku p. č. 68 v k. ú. Mikulov na Moravě, zahájeného dne 16. 12. 2013 oznámením o zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby, č. j. MUMI 13035274. Na rozdíl od žaloby týchž účastníků, o níž bylo zdejší soudem rozhodováno pod sp. zn. 30 A 15/2016, dospěl soud k závěru, že věc je třeba posoudit v meritu s ohledem na nutnost posouzení, zda vedení a nepřerušení předmětného správního řízení mohlo být nezákonným zásahem, neboť žalobce na rozdíl od věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30A 15/2016 tvrdí, že předmětným zásahem byl vytvořen stav právní nejistoty, který dopadá i na nájemníka žalobce a ohrožuje trvání nájemní smlouvy, která se vztahuje k předmětné budově (viz doplňující procesní podání žalobce ze dne 22. 2. 2016). Tím žalobce namítá porušování (tvrzeným zásahem) jeho subjektivních práv vyplývajících z vlastnického práva k předmětné nemovitosti.

Krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 3, § 82 a násl. s.ř.s., aktivní i pasivní legitimaci účastníků řízení ve smyslu § 82 a § 83 s.ř.s. a přípustnost žaloby a dospěl k závěru, že žaloba je přípustná.

Aktivní legitimace podle ust. § 82 s.ř.s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to je již otázkou pro posouzení žaloby v meritu). Pokud jde o legitimaci pasivní, ust. § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. O identifikaci žalovaného není v souzené věci sporu, spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je splněna. Žaloba byla podána včas podle § 84 odst. 1 s.ř.s., jelikož tvrzený zásah žalovaného, který tvoří jeden celek, stále trvá. Současně je zřejmé, že žalobce neměl k dispozici ani žádný prostředek ochrany ve smyslu § 85 s.ř.s. Stížnost dle § 175 s.ř.s. takovýmto prostředkem být nemůže (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, čj. 4 Aps 2/2010 - 44, č. 2339/2011 Sb. NSS). Soud tedy přistoupil k meritornímu projednání žaloby.

Předpokladem pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu je kumulativní naplnění šesti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu podle § 82 s. ř. s. poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb.NSS).

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 17. 12. 2013 doručeno oznámení o zahájení řízení o odstranění nepovolené předmětné stavby ze dne 16. 12. 2013, č. j. MUMI 13035274, v jehož rámci byl žalobce poučen, že předmětnou stavbu lze podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona dodatečně povolit, pokud stavebník nebo vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem; pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě 30 dnů o její dodatečné povolení, přeruší stavební úřad řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Téhož dne žalovaný vydal rozhodnutí č. 670/2013, kterým uložil žalobci povinnost nahradit paušální částku 1 000 Kč nákladů správního řízení o odstranění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání a Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014, č. j. JMK 7348/2014 toto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Podáním ze dne 20. 12. 2013, adresovaným žalovanému, žalobce podal rozsáhlé vyjádření k oznámení o zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby ze dne 16. 12. 2013. Žalobce v něm především namítal skutečnosti, které jsou uvedeny v nyní projednávané žalobě. Žalobce v tomto procesním podání dále uvedl, že z hlediska ekonomičnosti celého správního řízení se mu jeví vhodnější, aby na jeho podání učiněné prostřednictvím datové schránky dne 18. 7. 2013 (ohlášení udržovacích prací a následně i na podání podle § 105 odst. 7 stavebního zákona podané dne 12. 8. 2013 p. B. J., nájemcem předmětné budovy) bylo pohlíženo jako na žádosti o dodatečné povolení podané před zahájením řízení o odstranění stavby. Podle § 129 odst. 2 věta druhá stavebního zákona měl žalovaný pohlížet jako na podání učiněné v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby, řízení o odstranění stavby přerušit a vést řízení o podané žádosti a stavbu povolit. Žalobce dále z uvedených důvodů žádal o přerušeni řízení o odstranění stavby s tím, že veškeré předepsané doklady k ohlášení byly předloženy v předchozích řízeních.

Žalovaný sdělením č. 45/2014 ze dne 10. 1. 2014, č. j. MUMI 14000879 žalobci sdělil, že jeho předchozí podání nelze považovat za žádost o dodatečné povolení stavby, podání ze dne 18. 7. 2013 týkající se ohlášení udržovacích prací nemůže stavební úřad využít jako podání v souladu s ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, neboť se nejedná o žádost o dodatečné povolení stavby. Žalobce byl řádně poučen o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby a o tom, jaké podklady je třeba k žádosti předložit. Žalovaný žalobci sdělil, že je nutné, aby vlastník stavby nebo stavebník požádal podle § 129 odst. 2 stavebního zákona o dodatečné povolení stavby a předložil podklady ve stejném rozsahu jako k ohlášení a podle § 129 odst. 3 stavebního zákona prokázal, že stavbu lze dodatečně povolit. Žalobce byl dále poučen, že pokud nebude úplná žádost s požadovanými přílohami ve stanovené lhůtě předložena, stavební úřad rozhodne o odstranění stavby.

Krajský soud v Brně při posuzování předmětné žaloby vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 2 Aps 4/2010 – 63, který byl vydán na základě obdobných skutkových okolností, jak byly žalobcem vylíčeny v návrhu na zahájení řízení. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze, který zamítl žalobu tamního žalobce, kterou se domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu, jenž byl spatřován v zahájení řízení o odstranění stavby garáže v jeho vlastnictví. Městský soud v Praze posuzoval žalobu v meritu, neboť hodnotil otázku, zda zahájení řízení o odstranění stavby a úkony učiněné žalovaným vůči žalobci v tomto řízení mohly být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s. Městský soud žalobu zamítl, neboť v úkonech žalovaného neshledal nezákonný zásah ve smyslu posledně citovaného ustanovení s.ř.s., přičemž ke kasační stížnosti tamního žalobce vyslovil Nejvyšší správní soud v jeho shora citovaném rozsudku následující závěry:

„[22] Pokud se stěžovatel domáhal žalobou ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. ochrany před úkonem správního orgánu spočívajícím v zahájení řízení o odstranění stavby, Nejvyšší správní soud nevidí důvod, kvůli němuž by se měl v tomto konkrétním případě odchýlit od již judikovaného obecného právního závěru, že samotné zahájení správního řízení není nezákonným zásahem ve smyslu uvedeného ustanovení s. ř. s.

[23] Jak vyplývá z výše uvedeného vymezení pojmu „nezákonný zásah“ (viz bod 19), je mu imanentní donucující povaha. Pokud úkon správního orgánu nemá donucující povahu, byť by

byl učiněn v rozporu se zákonem, nebo pokud by naopak nedošlo ze strany správního orgánu k provedení úkonu, který zákon vyžaduje, může se jednat pouze o vadu správního řízení. Takovým úkonem (či jeho absencí) však nemůže být bezprostředně zasaženo do svobodné sféry jednotlivce (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2010, č. j. 5 Aps 6/2009 - 202). Pro srovnání je vhodné odkázat na provádění daňové kontroly, která pojmově může být nezákonným zásahem, neboť daňový subjekt může být v rámci daňové kontroly – vedle možnosti uplatnění svých procesních oprávnění - podroben i řadě omezení donucující povahy (např. opakovaná místní šetření), která jsou způsobilá do jeho svobodné sféry zasáhnout, aniž by navíc muselo být vždy vydáno správní rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, publ. pod č. 735/2006 Sb. NSS). V tomto případě však stěžovatel výslovně považoval za zásah zahájení řízení o odstranění stavby, které nemá ve vztahu ke stěžovateli přímý donucovací charakter.

[24] Jak uvedl již městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, zákonnost samotného postupu správního orgánu ve správním řízení je možné přezkoumat pouze v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, event. posléze v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. „Účelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možnost úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, v jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí (...). Úplně zamezit vedení správního řízení však nelze. Přezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematické soudnímu řádu správního“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 – 256, obdobně též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95).

[25] Lze tedy shrnout, že městský soud posoudil žalobní návrh stěžovatele správně, pokud dospěl k závěru, že zahájení řízení o odstranění stavby, ani s tímto řízením spojené procesní úkony (oprávnění účastníka řízení), nepředstavují nezákonný zásah, proti němuž by bylo možné brojit žalobou podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. Otázka, kterou stěžovatel zdůrazňuje především, totiž zda byl žalovaný oprávněn v daném případě vůbec zahájit řízení o odstranění stavby, tj. za situace, kdy byla stavba již dlouhou dobu (14 let) zkolaudována, nebyla a ani nemohla být předmětem přezkumu ani v kasační stížnosti, ani v žalobě. Proto je rovněž nutné shledat nedůvodnou námitku stěžovatele, že se krajský soud touto otázkou nezabýval. Jak vyplývá z výše uvedeného, tato námitka by byla relevantní v řízení o opravném prostředku (v odvolání či později v žalobě) proti rozhodnutí správního orgánu o odstranění stavby, bylo-li by ovšem v dané věci vydáno.“

Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zcela jednoznačně vyplývá, že jak samotné zahájení řízení o odstranění stavby, tak ani s tímto řízením spojené procesní úkony, nemohou v žádném případě představovat nezákonný zásah, proti němuž by bylo možné brojit žalobou podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. Jak také jasně vyslovil Nejvyšší správní soud, zahájení řízení o odstranění stavby, včetně následných procesních úkonů, nemají ve vztahu k žalobci přímý donucovací charakter a nemohou být souměřitelné s řadou omezení

donucující povahy v rámci např. daňové kontroly, které by mohly být způsobilé do svobodné sféry daňového subjektu zasáhnout. Stejně hodnocení se týká i žalobcem tvrzeného stavu právní nejistoty, který má dopadat i na nájemníka stavby. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, zákonnost samotného postupu správního orgánu ve správním řízení (a tedy i otázka nepřerušení správního řízení) je možné přezkoumat pouze v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, event. posléze v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. Otázka, zda byl žalovaný oprávněn v daném případě řízení o odstranění stavby zahájit a nepřerušit, může být relevantní až v řízení o opravném prostředku (v odvolání či později v žalobě) proti rozhodnutí správního orgánu o odstranění stavby, bylo-li by ovšem v dané věci vydáno. Zákonnost postupu žalovaného ve správním řízení je možné přezkoumat v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení o odstranění stavby (§ 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona), nebo proti rozhodnutí o odstranění stavby (§ 129 odst. 1 písm. b) posledně citovaného zákona). Žalobce poté může využít soudní ochrany v řízení proti takovým rozhodnutím správního orgánu postupem podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. formou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Jak již bylo shora uvedeno, v řízení o takové žalobě je možno uplatnit námitku nezákonnosti předmětného správního řízení, příp. námitky související.

V. Shrnutí a náklady řízení

Na základě uvedených úvah soud dospěl k závěru, že žalobcem tvrzený předmětný zásah nemůže být nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci neúspěšný (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušeno, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 4. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu